

„Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.” (Jn 20,29)

János evangéliuma a feltámadt Jézus találkozásait írja le Magdalai Máriával és a többi tanítvánnyal. Jézus többször is úgy jelenik meg, hogy látszik rajta a keresztfeszítés helye, hogy örömmel és reménnyel teljen el a szívük. Egyik alkalommal Tamás apostol épp nem volt jelen. A többiek, akik találkoztak az Úrral, elmesélték neki ezt a csodálatos élményt, mert szerették volna neki is átadni ezt az örömet. De Tamás nem tudta elfogadni ezt a közvetett tanúságtételt, személyesen akarta látni és érinteni Jézust.

És íme, mi történt néhány nappal később: Jézus újra megjelent a tanítványok egy részének, és köztük végre Tamás is ott volt, aki megvallotta a hitét, hogy teljes mértékben a Feltámadotthoz tartozik: „Én Uram, én Istenem!” És Jézus így válaszolt neki:

„Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.”

Ez az evangélium akkor íródott, amikor Jézus életének, halálának és feltámadásának szemtanúi már nem éltek. Szükségképpen a következő generációra lett bízva az evangéliumi üzenet, melynek továbbadása így azok tanúságtételén alapul, akik azt maguk is másoktól kapták. Ettől kezdve az Egyházon a sor, Isten népén, mely folytatja Jézus üzenetének továbbadását, hűségesen éli és közvetíti az ő igéjét.

Mi is mindannyian mások szavának és tanúságtételének köszönhetően találkoztunk Jézussal, az evangéliummal, és hittünk neki. Ezért „boldogok vagyunk”.

„Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek.”

„Jézus a szívedbe, és minden ember szívébe akarja vésni a meggyőződést, aki nem élt ott vele, hogy megkaptuk ugyanazt, amit az Apostolok. Jézus meg akar győzni róla, hogy nem vagy hátrányban azokkal szemben, akik látták őt. Ugyanis van hited, és Jézus számára ez a látás új módja. A hittel meg tudod őt közelíteni, mélyen meg tudod érteni, és a szíved mélyén

találkozhatasz vele. A hittel fel tudod fedezni őt két vagy három testvér között, akik az ő nevében egyesülnek, vagy az Egyházban, ahol folytatja életét. Jézusnak e szavai arra hívnak, hogy újítsd meg a hitedet, és ne várj támaszt vagy jeleket ahhoz, hogy előrehaladj a lelki életben; hogy ne kételkedj abban, hogy Jézus jelen van az életedben, a történelemben akkor is, amikor esetleg távolinak tűnik. [...] Azt akarja, hogy higgy a szeretetében akkor is, amikor nehéz helyzetben élsz, vagy lehetetlenek a körülmények.” [1]

Anna fiatal ausztrál lány. Súlyos fogyatékkal született. Ő meséli: Serdülő koromban azt kérdeztem, hogy miért is nem haltam meg rögtön, annyira nehéz volt elviselnem a fogyatékoságomat. A szüleim, akik éltek az életigét, mindig ugyanazt válaszolták: „Anna, Isten végtelenül szeret, és rendkívüli terve van veled.” A testi korlátaim kapcsán pedig segítettek, hogy ne állítsanak meg a nehézségek, hanem inkább „szeressem elsőként” a többieket, mint ahogy Isten szeret bennünket. Azt láttam, hogy nagyon sok helyzet megváltozott körülöttem, és az emberek is nyitottabbak lettek, és nem csak velem. Apukámtól kaptam egy személyes üzenetet, amelyet csak a halála után volt szabad fölbontanom. Egyetlen mondat állt benne: „Az én éjszakám nem ismer sötétséget.” Ez mindennapos tapasztalatom: amikor azt választom, hogy szeressem és szolgáljam, aki mellettem van, akkor már nincs sötétség, és megtapasztalom Isten irántam való szeretetét.”

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *Az élet igéje* 1980. április

forrás: fokolare.hu